

Fuksi saa oman alan työpaikan – mahdotontako?

Sara Jaaksola

Reilu vuosi sitten minulle sanottiin, että on ihme jos onnistuu saamaan oman alan töitä heti ensimmäisenä opiskeluvuonna. Onnetar oli kuitenkin puolellani lähettäessäni työhakemuksia ja olen saanut työskennellä museossa jo kymmenen kuukauden ajan.

Hanttihommien jälkeen palo oman alan töihin oli kova

Historianopiskelijan taipaleeni alkoi syksyllä 2008 Tampereen yliopistossa. Ensimmäiset kuukaudet keskityin opiskeluun, mutta vuodenvaihteessa aloin suunnitella töitä. Olin ehtinyt kahden välivuoden aikana tehdä jos jonkinlaisia hommia puhelinmyynnistä ja siivouksesta lähtien. Halusin yrittää löytää oman alan työpaikan, vaikka minulle varoiteltiin sen olevan todella vaikeaa fuksille.

Tammikuussa aloin lähettää työhakemuksia moniin eri museoihin ja paikallislehtiin. Taloustilanne näytti silloin jo heikolta ja monesta paikasta sainkin vastauksen, ettei kesätyöntekijöitä palkata. Muutamasta paikasta ilmoittivat, että palkkaavat kesätyöläiset omista osa-aikaisista työntekijöistään. Satuinkin kuitenkin lähettämään hakemuksen myös pieneen yksityiseen erikoismuseoon.

Sähköpostini lähti oikeaan aikaan oikeaan paikkaan ja pääsin työhaastatteluun. Minulla ei ollut aikaisempaa työkokemusta alalta, mutta autoemännän työ linja-autossa nähtiin positiivisena. Tieto museoapulaisen paikan saamisesta tuli jo muutaman päivän sisällä.

Ensimmäinen vuoteni museoapulaisena

Aloitin työt jo helmikuussa osa-aikaisena työntekijänä. Olin töissä silloin tällöin opintojeni ohella. Kevät kului museon käytäntöjä ja rutiineja opetellessa. Ensimmäinen päivä yksin töissä jännitti etukäteen ja saavuin museolle yli puoli tuntia ennen sen aukeamista. Kaikki kuitenkin sujui hyvin ja työhön meno ei koskaan tuntunut vastenmieliseltä, päinvastoin.

Kesän tullessa aloin työskennellä kokoaikaisesti eli tapauksessani kolmekymmentä tuntia viikossa. Lippujen myynnin ja asiakaspalvelun lisäksi sain vastuulleni museon siistimisen. Museon kävijöistä puolet on ulkomaalaisia, joten puhuin päivittäin sekä suomea että englantia. Monelle muullekin kielelle olisi ollut käyttöä, jos olisin niitä osannut. Aikaisemmin monista eri työpaikoista kerätty asiakaspalvelukokemus oli kullan arvoista.

Syksyn tullessa jatkoin museossa taas osa-aikaisena, kuten tälläkin hetkellä. Olen valmistautunut tuleviin opastuskierroksiin, mutta valitettavasti juuri minun aiheeni mukaista opastusta ei ole ollut työpäivinäni. Opastusta sain kuitenkin kokeilla Tampereen kukkaisviikolla yleisölle järjestetyssä ilmaisopastuksessa. Huomasin, että jännittäessä puhun tavallista nopeammin ja olisin ehtinyt sovitussa ajassa puhua paljon enemmän kuin mihin olin valmistautunut. Vaikka opastus oli lyhyt, sain siitä arvokasta kokemusta tulevaa varten.

Miten tästä eteenpäin?

Työskentelen museossa vielä tammikuun loppuun asti, jolloin lähdän opiskelijavaihtoon ulkomaille. Asiakaspalvelun ja siistimisen lisäksi olen tehnyt pienimuotoista selvitystyötä museon alaan kuuluvasta aiheesta. Vaikka olen vasta historianopintojeni alkuvaiheessa, on erittäin kannustavaa saada tehdä niinkin vaativaa ”tutkimustyötä”.

Museourani on päässyt lupaavaan vauhtiin nykyisessä työpaikassani. Olen edelleenkin hämmentynyt, miten tähdet tuntuivat olevan oikeassa asennossa työhaastattelussa. Vaikka en ole vielä ehtinyt pitämään kunnon opastuksia, olen tutustunut monipuolisesti muuhun museossa tehtävään työhön.

En vielä tiedä mitä töitä tulen tulevaisuudessa tekemään, mutta sen tiedän, että nämä ensimmäiset kokemukset ovat apunani vielä pitkään.

Kirjoittaja opiskelee historiaa Tampereen yliopistossa ja työskentelee museoapulaisena pienessä erikoismuseossa.